

5 Νοεμβρίου 2012

Στέλιος Κυμπουρόπουλος: ο σημαioφόρος με το καρotσάκι

του Αθανάσιου Αλεξανδρίδη

Ο Στέλιος Κυμπουρόπουλος είναι ένας σύγχρονος εικοσιεπτάχρονος νέος, τετραπληγικός από την παιδική του ηλικία, απόφοιτος της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Την Κυριακή 4 Νοεμβρίου, είχα την τύχη να τον γνωρίσω. Αυτό έγινε στην Ταινιοθήκη της Ελλάδος, στην ειδική προβολή της ταινίας του Γιάννη Κασπίρη που του είναι αφιερωμένη. Ο Στέλιος ήταν εκεί και μίλησε μαζί μας. Με φωνή δυνατή, κοιτώντας μας στα μάτια ξεκίνησε τη συνάντηση, όπως και την ταινία, λέγοντας πως θέλει να δούμε το φιλμ ως αφιέρωμα στην αναπηρία και όχι στον ίδιο. Ότι αυτός δεν χρησιμεύει παρά ως το παράδειγμα για να δούμε «τι σημαίνει να ζεις με, μες στην αναπηρία».

Απλός και σταθερός, με κοινωνιολογική οξύνοια, έστειλε «στα σκουπίδια» όλη την ψευδοηθική του εξωραϊστικού «πολιτικά ορθού λόγου», που και κάποιοι από εμάς έχουμε πολλές φορές καταγγείλει σαν κάτι που συσκοτίζει τα γεγονότα, τους αριθμούς και τις πραγματικές ανάγκες των αναπήρων και διευκολύνει την Πολιτεία στην μη υλοποίηση των υποχρεώσεών της απέναντί τους. Είπε: «Δεν είμαι άτομο με ειδικές ανάγκες. Είμαι ανάπηρος. Θέλω να μου μιλάτε και να με κοιτάζετε στα μάτια».

Η ταινία περιγράφει πώς από μικρό παιδάκι έχασε γρήγορα την κινητικότητά του, πρώτα στα κάτω άκρα. Πρόλαβε όμως στο Δημοτικό και ζωγράφισε ένα σχέδιο, που βλέπουμε στο φιλμ, τόσο πλούσιο που έδειχνε ότι το δυναμικό αυτού του παιδιού θα νικούσε τα σχέδια του

Θανάτου. Κι όταν σταμάτησε να μπορεί να χαράσσει γραμμές ο Στέλιος άρχισε να δίνει με χαμόγελο χιλιάδες λέξεις που χαράσσονται στο μυαλό μας.

Αριστούχος στο Γυμνάσιο έπρεπε να είναι ο σημαιοφόρος. Όμως με βάση ένα Μεταξικό, δεξ ευγονικό, δηλαδή ρατσιστικό, νόμο έχανε το δικαίωμα να φέρει τη σημαία γιατί δεν ήταν αρτιμελής. Χάρη στην παρέμβαση του σχολείου του και των ΜΜΕ, ο νόμος άλλαξε σε ένα βράδυ και ο Στέλιος έγινε ο πρώτος Έλληνας σημαιοφόρος σε καροτσάκι. Για μένα, παλιό αρτιμελή σημαιοφόρο που έχω νιώσει τη συγκίνηση να φέρω τα σύμβολα της πατρίδας μας, όσο κι αν αυτή μάς πληγώνει, ο Στέλιος είναι ο σημαιοφόρος της τάξης των σημαιοφόρων.

Αριστούχος μπήκε στην Ιατρική Αθηνών και χωρίς να μπορεί να κουνά τα χέρια του, με ένα τσιπ κολλημένο ανάμεσα στα φρύδια του, το δικό του «ποντίκι», διαχειρίζεται τον υπολογιστή και διαβάζει μέσα από αυτόν τα ηλεκτρονικά βιβλία του. Και τα υπόλοιπα, τα κρατούν μπροστά του πολλές ώρες κάθε μέρα οι αφοσιωμένοι γονείς του, οι πιο αξιοπρεπείς άνθρωποι που έχω συναντήσει στη δουλειά μου, κάτω από τέτοιες δραματικές και εξοντωτικές, ψυχικά, σωματικά και οικονομικά, συνθήκες.

Ο Στέλιος μιλά στο φιλμ με γενναιότητα, για όλα. Ακόμη και για τον ερωτισμό του. Μας λέει ότι αισθάνεται σε όλο του το κορμί, από τις τρίχες της κεφαλής του μέχρι την άκρη των δακτύλων, ότι έχει στύση αλλά ότι δεν θέλει το σεξ. Θέλει μια ερωτική αγκαλιά, μια ολοκληρωμένη σωματική και πνευματική σχέση. Και σ' αυτό το σημείο ο ανάπηρος σημαιοφόρος είναι πιο αρτιμελής από τους αρτιμελείς Ανάπηρους.

Τελείωσε την Ιατρική. Στο φιλμ βλέπουμε την τελετή αποφοίτησης. Όταν άρχισε να απαγγέλλεται ο όρκος του Ιπποκράτη, οι ορκιζόμενοι νέοι γιατροί σήκωσαν το δεξί χέρι. Ο Στέλιος σήκωσε, γιατί αυτά είναι τα χέρια του, τα μάτια του επάνω δεξιά. Τα μάτια μου γέμισαν δάκρυα. Από χαρά. Τον καμάρωνα! Τέτοιους γιατρούς θέλουμε στις τάξεις μας. Ένστολους μαχητές, τηρητές και τιμητές της Ομηρικής ρήσης: «Ιατρός ανήρ πολλών άξιος»!

Μας μίλησε για την ενεργή συμμετοχή του στο Ευρωπαϊκό Δίκτυο για την Αυτόνομη Διαβίωση των Αναπήρων, μοντέλο που ανεπτυγμένο επαρκώς υπάρχει μόνο στη Σουηδία, και για την οικονομική κρίση που πλήττει όλα τα προγράμματα στήριξης των σωματικά και ψυχικά (όπως το έχει ήδη επισημάνει το protagon) αναπήρων. Ζήτησε την ενεργή συμμετοχή μας στην ανάπτυξη και στην Ελλάδα του Προγράμματος για την Αυτόνομη Διαβίωση. Του την υποσχθήκαμε. Ο παλμός στην αίθουσα ήταν τέτοιος που είμαι σίγουρος: όποιος τον γνωρίζει δεν γίνεται να μη συστρατευθεί μαζί του. Ο Στέλιος, σημαιοφόρος του δικαιώματος για μια αυτόνομη διαβίωση.

Μήπως, δικαίωμα αλλά και υποχρέωση όλων μας; Καιρός να βγουν οι φαινομενικά αρτιμελείς από τις συνθήκες ψευδοαυτόνομης διαβίωσης σε βάρος των γονέων τους, του κράτους, της Ευρώπης!

Η καρδιά μου σκίρτησε όταν μας είπε ότι επιθυμεί να γίνει ψυχίατρος. Να συνεισφέρει και αυτός στον άνθρωπο και στην επιστήμη μέσα από τη δική του εμπειρία.

Κύριε συνάδελφε, στο όνομα της Ψυχιατρικής των ανθρωπιστικών ιδεωδών, σε καλωσορίζω!

**Ο Αθανάσιος Αλεξανδρίδης είναι ψυχίατρος, ψυχαναλυτής.*